

PUTEREA SOLIDARITĂȚII

BULETIN INFORMATIV • anul III • nr. 27 • martie 2017

Europa e în fierbere

PREȘEDINTELE Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker, a lansat spre dezbatere cinci scenarii posibile pentru viitorul Uniunii Europene.

© StockLite/Shutterstock

Primul scenariu corespunde celui mai redus grad de integrare. Acesta presupune limitarea proiectului european în ceea ce privește accesul celor 27 state, ce vor rămâne în UE după ieșirea Marii Britanii, la piața unică. Scenariul are la bază justificarea că, într-un număr tot mai mare de cazuri, cele 27 de state nu pot găsi o poziție comună într-un număr tot mai mare de chestiuni, cum ar fi de exemplu imigrația (politica de azil) ori apărarea comună. Astfel se propune o UE care se poate structura în mai multe grupări lucru ce vor simplifica luarea deciziilor, dar va limita capacitatea de a acționa în mod colectiv. Practic s-ar crea posibilitatea ca UE să fie divizată în funcție de interesele unor grupuri de state care ar putea lua decizii ce-i privesc exclusiv pe ei și care ar limita accesul altor state din uniune la acordurile luate.

Al doilea scenariu aflat la cealaltă extremă presupune adoptarea opțiunii de a „face mai mult împreună”, idee care corespunde avansării în direcția unei Europe federaliste, ceea ce presupune o diminuare a suveranității și competențelor statelor naționale în favoarea instituțiilor comunitare și a deciziilor luate la nivelul UE.

Al treilea scenariu presupune existența unei UE cu mai multe viteze, în care „cei care doresc să facă mai mult” împreună în anumite domenii precise, precum apărarea ori guvernarea zonei euro, vor putea merge în această direcție fără să fie oprți de statele care nu doresc o astfel de cooperare consolidată.

Al patrulea scenariu presupune continuarea politicilor UE ca până acum consolidându-se uniunea pe actualele principii. Surse comunitare consideră că, în acest scenariu, va continua mai departe o luptă constantă în interiorul blocului comunitar;

Al cincilea scenariu presupune formula „să facem mai puțin dar într-un mod mai eficient”, astfel încât

Mă adresez vouă celor frumoase, delicate, puternice, răbdătoare, consecvente, de încredere, harnice, ordonate și înțelepte, colegelor noastre fără de care nimic nu ar putea exista.

Nu ziua de 8 Martie este specială, voi sunteți speciale și ar trebui ca fiecare zi să însemne prețuirea și recunoștința noastră pentru tot ceea ce însemnați.

Sunteți iubite, mame, apărătoare și protectoare a familiilor și ale copiilor noștri, sunteți răbdătoare de înțelepte și nemuritor de misterioase.

Reprezentați esența și virtutea vieții, sunteți infinit de delicate și imposibil de clintit din drumul vostru.

Din toate aceste motive și multe altele neexprimate, meritați admirația și prețuirea noastră.

La mulți ani!

Președinte,
Iacob Baciu

blocul comunitar să se concentreze pe chestiunile în care UE chiar poate aduce o valoare adăugată, însă, tot conform unor surse comunitare, dificultatea acestei opțiuni este că respectivele chestiuni sunt greu de determinat.

În acest moment, în UE, există clar o tendință de renunțare la modelul social bazat pe solidaritate. Curentele neo-liberale încearcă să impună principiul competitivității în detrimentul principiului solidarității. Sunt semnale grave de dezbinare și consolidare a separației bazate pe regruparea țărilor bogate care vor să-și protejeze bogăția izolându-se de țările sărace. Cu alte cuvinte suntem în pericol să rămânem singuri dacă nu ne trezim. Ultimul congres al Confederației Europene a Sindicatelor a reprezentat prilejul de a asculta viziunea președintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker, a președintelui Parlamentului European Martin Schulz și a președintelui Franței François Hollande cu privire la viitorul UE. Tocmai de aceea vom relua publicarea celor trei poziții.

România trebuie să devină o voce și o prezență mai activă în viitoarele negocieri ce vor urma. Bătăliile interne pentru o putere efemeră și sterilă trebuie lăsate deoparte. Altfel riscăm să redevenim o colonie obscură la marginea Europei. Politica internă trebuie simplificată și construită pe o logică simplă care să permită dezvoltarea și nu să creeze oportunități pentru „băieții deștepți”. Ea trebuie să ia în calcul doar bunăstarea poporului român și construirea unei României echitabile și drepte. ■

Discursul președintelui Comisiei Europene Jean-Claude Juncker de la Congresul al 13-lea al Confederației Europene a Sindicatelor

DOMNULE președinte al Republicii, dragă François, doamnă primar, doamnă secretar general, dragă Bernadette, pentru mulți alții dintre voi, dragă Emilio și alții, bătrânii din Loire, veteranii care sunt toți aici, și pentru mulți alți prieteni dragi,

Mă adresez vouă cu o ușoară întârziere. Nu eram eu în întârziere, ci Trenul de Mare Vitează. Așadar, Franța este responsabilă pentru acest lucru.

Mă adresez vouă, dragii mei prieteni, deoarece situația Uniunii noastre Europene nu este bună. Priviți rupturile, fisurile solidarității care se multiplică. Priviți renașterea periculoasă a reflexelor și a resentimentelor naționale pe care am putut să le observăm mai ales în momentul crizei grecești. Priviți întoarcerea egocentrismului național și provincial. Toate acestea nu ne invită să credem într-un optimism liniștit. Și toate acestea nu ar trebui să ne facă să uităm că există numeroase motive să fim mândri de Europa. Pentru a ne mândri cu acest succes, cu aceste performanțe pe care Uniunea Europeană a știut să le acumuleze încă de la începutul anilor '50. Nu trebuie să ne bazăm pe glorie, cea pe care ne-a fost greu să o descoperim. Ar trebui să avansăm, să facem totul mai bine, pentru că poate să fie mai bine.

În momentul în care mi-am asumat funcția de președinte al Comisiei am spus că această Comisie pe care am onoarea să o conduc este și va fi Comisia ultimei șanse. Nu pentru că așa fi crezut că văzându-mă ajuns la conducerea acesteia așa inaugura astfel un ciclu de reforme profunde, de revoluții și de salturi mari înainte. Dar noi suntem Comisia ultimei șanse pentru că observăm cu îngrijorare și de asemenea cu tristețe că ruptura între oamenii din Europa, opiniile lor publice și acțiunea politică, foarte des de neînțelese, pe care noi le conducem în Europa, nu încetează să se mărească. Acest lucru se datorează faptului că cetățenii s-au îndepărtat de Europa pentru că Europa s-a îndepărtat de ei. Așadar ar trebui să facem totul pentru a opri lipsa enormă, ruptura adâncă care s-a format între Europa și locuitorii acesteia.

Spusesem, cu un entuziasm timpuriu, în luna noiembrie a anului trecut, că Europa ar trebui să fie

măreață în legătură cu lucrurile mărețe, marile proiecte și că ar trebui să fie foarte reținută cu lucrurile mici. Faptul că Uniunea Europeană s-a infiltrat în practic toate domeniile vieții cotidiene, a contribuit la această „oboseală” a Europei. Și atunci ar trebui ca noi să fim măreți cu marile ambiții. Ne concentrăm prea mult pe lucrurile mărunte și uităm esențialul. Trebuie să remediem acest lucru. Să revedem politicile noastre, să corectăm, ceea ce nu este un cuvânt necuviincios, doar dacă într-o frază de cinci cuvinte, spunem de trei ori «reformă». Să schimbăm forma, să reînnoim, aceasta nu este o invitație să ne complacem într-o dorință a neoliberalismului. Să reconstituim înseamnă să traducem în acte o anumită idee a unei persoane pe care noi trebuie să o avem și pe care trebuie să o împărțim între noi.

Există politici pe care nu trebuie să le schimbăm, pe care nu trebuie să le amendăm, pe care ar trebui să le păstrăm în stare bună. De exemplu, nu trebuie neapărat să atingem acest principiu sacro-sfânt al liberei circulații a muncitorilor. Nu trebuie să schimbăm esențialul. Trebuie să îl menținem neschimbat.

Există politici pe care nu trebuie să le schimbăm parțial și unele pe care suntem pe punctul de a le schimba parțial. Noi, Comisia, am dat ceea ce eu supraveghez, o grilă de lectură mai economică aplicării orbești a Pactului stabilității și a creșterii. Era necesar. Pactul, făcând aceasta, nu a devenit un pact de flexibilitate. Rămâne un pact de stabilitate. Dar i-am adus o doză importantă de flexibilitate. Tratatul liberului schimb cu Statele Unite, alt exemplu unde va trebui să schimbăm mai mult decât parțial lucrurile și suntem pe punctul de a o face, propunând în materie juridică, dacă îndrăznesc să spun, o soluție de arbitraj care să se apropie mai mult de cadrul juridic pe care îl cunoaștem și pe care ceilalți vor trebui să-l cunoască.

Evident, există politici care sunt de completat, mai ales în materie de muncă și de creștere. Există în Europa un triumphi virtuos: consolidarea bugetară necesară din cauza problemelor pe care noi nu putem să le îndepărtăm de generațiile viitoare; reforme structurale chibzuite, bine țintite; și necesitatea de a relansa în Europa investiția.

Prea mult timp am pus accentul exclusiv pe consolidarea bugetară. Acum este vorba să completăm acest efort, necesar cu siguranță, dar nu suficient, printr-o dimensiune a creșterii de lucru, motiv pentru care am lansat un plan de investiție în Europa, pe care îl numim planul Juncker. Nu era ideea mea, nici a ta, François. Cei care îl numesc planul Juncker speră că va fi un eșec și astfel voi fi identificat chiar de pe acum responsabilul pentru acest eșec. Dar acesta nu trebuie considerat un eșec pentru că avem în Europa o adevărată stagnare a investiției pe care

noi ar trebui să o înlocuim cu altceva. De aici rezultă acest plan de investiție care este în mișcare și care este așa pentru că un anumit număr de state, inclusiv Republica Franceză, de la început, m-au sprijinit pe principiul intervenției și au contribuit, în felul lor, la finanțarea investițiilor în Europa.

Trebuie să completăm dimensiunea socială a Europei, care este în mod trist și sărac construită. Nu spun că nu s-a făcut nimic. Am fost timp de 17 ani din viață ministru al muncii. În timpul anilor '80, în materie de securitate și de sănătate a muncii, doamna Hidalgo a făcut referință la asta, multe lucruri au fost făcute, mai ales în materie de egalitate și de promovare a drepturilor femeii, incluzând nivelul de lucru.

Dar asta nu este suficient. Noi, Comisia Europeană, am propus, în cursul primăverii din 2016, un soclu de drepturi sociale minime, un lanț sanitar care va înconjura, pentru a o proteja mai bine, convenția muncii. Un soclu de drepturi sociale minime nu va fi un soclu de drepturi sociale minime nu va fi un soclu care va determina plafonurile sociale pe care nu le putem corecta în jos, și făcând acest lucru aducem un plus de convergență pentru lumea muncii în Europa.

Și apoi va trebui, dar trec repede peste asta, să aprofundăm Uniunea economică și monetară care nici ea nu este completă.

Toate acestea nu pot fi făcute decât dacă dialogul social funcționează mai bine. Va trebui să redescoperim virtuțile politicii contractuale, atât la nivel de întreprindere, de actori și de țară, cât și la nivel european. Trebuie neapărat să relansăm dialogul social în Europa. Și încurajez Confederația Europeană a Sindicatelor să devină ceva mai mult decât până în prezent, un actor al acestui dialog social european, care a cunoscut marile sale momente cu Jacques Delors în timpul anilor '80 și care trebuie să cunoască o renaștere, pentru că dialogul social este esențial.

Cei care spun că Uniunea economică și monetară, dialogul social, nu pot evolua în armonie se înșeală foarte grav. Am numit un vicepreședinte responsabil cu moneda euro și cu dialogul social pentru a demonstra că cele două lucruri sunt inseparabile.

«Îmi plac lucrurile care sunt inseparabile», spunea Pascal, dialogul social și construcția europeană sunt inseparabile. Unul nu funcționează fără celălalt.

Trebuie să aruncăm o nouă privire către incoerențele pe care le observăm. Nu este normal ca aceste contracte de muncă pe care altădată le numeam contracte de lucru atipice - contracte pe durată determinată; astăzi sunt pe punctul de a deveni contracte de muncă tipice. Pentru mine, joc vechi, contractul social normal este un contract de muncă pe perioadă nedeterminată. Da, întreprinderile au nevoie de siguranță dar și de muncitori de asemenea. Tata era muncitor la siderurgie. Dacă ar fi trebuit să trăiască cu teama de a nu-și mai vedea contractul de muncă reînnoit, după șase luni, nu ar mai fi avut capacitatea și liniștea de a lucra. Oamenii modești, cei care au mai puține posibilități, muncitorii au nevoie de siguranță și așadar, trebuie să optăm în favoarea contractului pe perioadă nedeterminată fără a fi nevoie să ne lăsăm jigniți de către cei care știau mereu totul mai bine și care ne-au condus acolo unde suntem acum, în sărăcia care nu este acceptabilă pentru că nu corespunde modelului european.

Domnule președinte al Parlamentului European, am așteptat sosirea ta înainte să încep elogiul sincer și insuficient de solemn a doamnei Bernadette. Voiam să spun că îi datorăm multe prietenei noastre, Bernadette Ségol. Vorbind de dialogul social, știu ceea ce crede ea când se gândește la dialogul social, și eu cred că se gândește la el zi și noapte. Am văzut-o adesea în timpul zilei, dar ea era mereu bine pregătită și trebuie să fie opera nopții precedente. Bernadette, tu ai influențat deciziile în Europa și muncitorii ei trebuie să știe că ei au obținut asta datorită ție. Fără tine lucrurile ar fi diferite și îți mulțumesc. Nu pot să vorbesc în numele Europei, dar îți mulțumesc în numele ei totuși. Tu ești o mare doamnă. Mulțumesc.

”

Și îi doresc mult succes lui Luca, care va fi înlocuitor, dacă am înțeles bine, și aș dori să îmi reînnoiesc promisiunea de a lucra în strânsă armonie cu Confederația, de vreme ce fără alianța noastră, lucrurile nu vor deveni ceea ce vor trebui să devină.

Vorbind de Bernadette, vreau să spun trei cuvinte despre solidaritate, despre acest sentiment, despre acest angajament spre solidaritate de care ea a dat mereu dovadă.

Îi avertizez pe toți cei care cred în lumina a ceea ce putem numi criza refugiaților, îi avertizez pe toți cei care apelează la sentimente nedemne și puțin nobile. Dacă extrema dreaptă - știu despre ce vorbesc - crede că este șantierul pe care ea va putea evolua, va trebui ca voi să vă puneți de-a lungul străzii, pe unde extrema dreaptă să nu poată să treacă; în schimb, noi trebuie să facem totul pentru că, în privința refugiaților, solidaritatea joacă rolul său.

O să vă spun un lucru, refugiații merită solidaritatea noastră. Știu bine că este o problemă enormă pentru colectivitățile municipale, chiar și pentru orașele foarte mari, pentru țările luate în ansamblul lor. Dar este o exigență a inimii căreia noi nu ne putem supune. Este o datorie arzătoare a Europei să primească refugiații. Și de fapt, în ciuda tuturor problemelor, mi se întâmplă uneori să fiu mândru că cei care vin și cei care ne observă de departe, văd în Europa un port al păcii, un loc unde e mai bine să trăiești decât în altă parte.

Nefericiții, pe care noi nu putem să îi primim pe toți, evident, nefericiții care părăsesc cămine și sate, nu merg în Statele Unite, nu merg în Rusia, în China, ei merg în Europa. Este oare un motiv pentru a le refuza accesul și primirea?

Noi trebuie să fim mândri că am făcut din acest continent, atât de des sacrificat, înșăngerat, un loc care, în ochii întregii planete să fie locul în care este bine să trăiești și, așadar, bun venit refugiaților.

Solidaritatea trebuie să se aplice de asemenea și în alte domenii. În materie de drepturi de muncă, ar trebui ca noi să venim în Europa cu un oarecare bun simț, știind că acesta este împărțit într-un mod foarte inegal în Europa, noi trebuie să ne punem de acord în legătură cu un principiu simplu: același salariu pentru aceeași muncă, în același loc, este o regulă, o normă, pe care ar trebui să o aplicăm. Și în materie de sistem fiscal a întreprinderilor, noi am greșit cu toții, unii am și păcătuit.

Va trebui să ne punem de acord pe principiul că un beneficiu trebuie impus atâta timp cât acesta se poate realiza. Să oprim du-te vino-ul fiscal. Și apoi să facem în așa fel încât economia socială a pieței să rămână un mod de organizare a societăților noastre care nu poate fi pus în discuție.

Cu ocazia crizei financiare și economice, nu este economia socială a pieței care nu a funcționat, nu au funcționat cei care nu au aplicat virtuțile cardinale care însoțesc economia socială a pieței. Această voință feroce de a vrea totul simplificat, această voință de a impune o flexibilitate fără limite și fără rușine, toate acestea trebuie să se oprească pentru că am văzut că absența normelor ne conduce în haos și prin urmare economia socială a pieței trebuie să rămână modelul social european.

Nu trebuie să îi urmărim pe cei a căror imaginație se oprește în mijlocul unui termen scurt. Trebuie să îi urmărim pe cei care încearcă să privească mai departe. Să privească mai departe, da, nu să abandoneze, nu să coboare brațele, să aibă în Europa, ca și în viața privată, acea determinare și acea răbdare de care au nevoie marile ambiții și marile trasee.

Vă mulțumesc pentru atenția voastră. ■

Discursul președintelui Parlamentului European Martin Schulz de la Congresul al 13-lea al Confederației Europene a Sindicatelor

DOMNULE președinte al Republicii Franceze, dragă François, domnule președinte al Comisiei Europene, dragă Jean-Claude, doamnă primar, dragă Anne, doamnă secretar general, dragă Bernadette, doamnelor și domnilor, camarazi,

Sunt bucuros să fiu cu dumneavoastră astăzi în Paris cu ocazia celui de-al treisprezecelea congres al Confederației Europene a Sindicatelor și vă mulțumesc foarte călduros că m-ați invitat să iau cuvântul.

Fără îndoială, așteptați de la mine un discurs demn de un președinte al parlamentului.

Din ce urmează să vă explic, vă așteptați, probabil, să aflați ce face Parlamentul European pentru a lupta împotriva șomajului în rândul tinerilor. Acesta a stabilit o garanție pentru tineret, a luptat pentru ca acest program să beneficieze cât mai rapid de resurse financiare mai ridicate. Acesta combate urmărirea unei politici agresive de austeritate și a adoptat un plan de investiții care tinde spre creștere.

Vă așteptați să vă explic faptul că Parlamentul se angajează să asocieze partenerii sociali în coordonarea politicilor economice, în special în reforme ale pieței forței de muncă.

Toate acestea sunt, desigur, foarte adevărate, dar nu vor face obiectul discursului meu de astăzi. Dacă ați venit să mă auziți vorbind despre aceste lucruri, veți fi dezamăgiți. Aș dori să fac ceva ce nu se face când suntem „oratori invitați”: vouă, care sunteți oaspeții mei în această zi, vouă, organizațiilor sindicale, vă voi prezenta o listă de revendicări și provocări.

Am auzit cu toții despre cifrele menționate de către unii dintre vorbitorii care m-au precedat în această sală. Acestea sunt cifre înfricoșătoare: cinci milioane de tineri sunt șomeri în Europa, douăzeci și trei de milioane de oameni sunt șomeri în douăzeci și opt de state membre ale Uniunii, o persoană din cinci trăiește sub pragul sărăciei sau în condiții precare.

Prăpastia dintre bogați și săraci se adâncește. Partizanii dereglementării neoliberale, total indiferenți față de mizeria economică declanșată de dereglementarea piețelor financiare, ne proclamă că

modelul nostru social european este marele responsabil pentru aceste probleme, deoarece acesta împiedică competitivitatea noastră.

Ei ne prescriu ca remediu reducerea salariilor noastre, întârzierea vârstei de pensionare, eliminarea programele noastre de protecție împotriva concedierilor, atenuarea normelor noastre de protecție socială.

Iar modelul nostru social este în mod sigur un avantaj pentru Europa!

Timp de decenii, secretul succesului în Europa era că efortul și munca bine făcută erau plătite întotdeauna. Când eram mic, părinții mei îmi spuneau mereu - crescând, am început să detest acest discurs: „Veți vedea, veți trăi mai bine decât noi.”

Și este adevărat că trăim mai bine decât ei.

La viața din generațiile noastre, părinții noștri puteau doar să viseze. De asemenea, ne-au spus că pentru a deveni ceva în viață, trebuie să facem eforturi.

Era adevărat! Dacă am fi făcut studii, urmate de un curs de formare, am fi avut o bună șansă de a găsi o muncă plătită în mod corespunzător, de a întemeia o familie cu acești bani, de a merge în vacanță, de a cumpăra o casă ... Acesta a fost cuvântul de ordine în Europa: eforturile se plătesc, iar un loc de muncă bun este cel bine plătit. Astăzi nu mai este cazul.

Mulți părinți se tem ca ai lor copii să nu trăiască mai prost decât ei, indiferent de eforturile pe care le pot face. Cunosc tineri care au două diplome universitare, care vorbesc mai multe limbi, dar cu toate acestea, nu găsesc locuri de muncă. Iar când găsesc, sunt nevoiți să facă stagii neplătite pentru un contract pe perioadă determinată.

Într-o astfel de situație, nu se poate clădi o familie, nu se poate cumpăra o casă. Într-o astfel de situație, mulți vor continua să locuiască cu părinții.

Aceste cinci milioane de tineri șomeri sunt tragedii individuale.

„Să nu uităm: cifrele sunt anonime și abstracte, dar în spatele lor sunt niște ființe umane, cu destinele lor. În spatele celor cinci milioane de tineri șomeri, există crudul adevăr că ai noștri copii plătesc urmările unei crize de care nu sunt responsabili.

Aceste cinci milioane de tineri șomeri sunt, de asemenea o tragedie pentru întreaga noastră societate. Șomajul în rândul tinerilor roade țesătura socială și știrbește încrederea în corectitudinea societății noastre. Este un butoi cu pulbere la picioarele democrației noastre.

De aceea trebuie să repunem în ordinea de zi sensul efortului și gustul pentru munca bine făcută.

În centrul tuturor acestor mize, al acestei lupte împotriva șomajului în rândul tinerilor și al nesiguranței locurilor de muncă, al apariției ofertelor de formare, al luptei pentru niște salarii echitabile și pentru o pensie decentă după o viață grea de muncă, al cău-

tării unui loc de muncă de calitate, există o alegere: cea a societății în care vrem să trăim.

Oricine care a fost cândva în șomaj, a trebuit să lupte pentru a supraviețui, a trăit experiența unui nou loc de muncă sau de formare. Asta îmi amintește de mândria care m-a cuprins când am început cursurile de formare pentru a deveni librar, am fost atât de mândru să fiu învățăcel, știind că munca este în primul rând o chestiune de demnitate.

Mișcarea lucrătorilor și mișcarea sindicală au impus în lumea muncii valoarea fundamentală pe care se bazează Europa: demnitatea umană.

Dar astăzi această demnitate trebuie din nou apărută. De fapt, economia noastră, lumea în care muncim, valorile noastre, cultura noastră, gândirea noastră, întreaga noastră societate suferă o schimbare radicală: cea a revoluției digitale, asemănătoare cu revoluția industrială din secolul XIX.

Peste tot sau aproape peste tot, la orice oră, noile tehnologii ne permit accesul la consultarea informațiilor și la comunicare.

Acum există algoritmi care ne ghidează în căutarea partenerilor, care efectuează tranzacții financiare uriașe, care pot bulversa economia unei țări întregi și care ne calculează solvabilitatea.

În curând, frigiderele noastre se vor umple automat, mașinile noastre vor rula fără șofer, iar un calculator ne va putea supraveghea starea sănătății.

Digitalizarea lumii aduce cu sine oportunități neașteptate: o mai mare transparență și participare, acces mai bun la cunoștințe și informații, o medicină mai eficientă și servicii mai bune.

Trebuie să exploatăm aceste inovații, dacă vrem ca acestea să poată îmbunătăți viețile oamenilor.

Totuși, digitalizarea are riscurile și pericolele ei. Țintele monopoliste ale marilor grupuri mondiale și supravegherea în masă de către serviciile secrete pot provoca o dezbatere de fond în Europa.

Dar încă nu vorbim suficient despre consecințele digitalizării în lumea muncii. Ceea ce ne obligă, pentru început, să punem unele întrebări critice:

Suntem într-adevăr mai liberi atunci când avem în orice moment acces la smartphone și, prin urmare, suntem capabili să lucrăm altfel, fără limite de timp? Cum putem exercita dreptul nostru la autodeterminare în ceea ce privește informațiile în plină eră de exploatare comercială a datelor? Cum ne pot proteja drepturile de autor și cum ne pot acestea garanta o remunerație echitabilă pentru munca depusă?

Această dezbatere nu este pentru cei obsedați de tehnologie. Este o dezbatere pentru societate și pentru mișcările sindicale.

Tocmai pentru că nu ne referim la un progres tehnic „pur”, care ar putea fi considerat într-un mod complet depolitizat.

„Inovația de ruptură” este termenul care se referă la transformarea totală a lanțurilor de valori stabilite la care asistăm. Producția, structurile de lucru, distribuția și comportamentul clienților evoluează în-

tr-un mod radical cu o viteză uluitoare.

Unii susțin că revoluția digitală va distruge milioane de locuri de muncă; alții susțin contrariul.

”

Cât despre mine, cred că modul în care gestionăm revoluția digitală va fi decisiv pentru transformarea digitalizării într-o mașină de creare sau de distrugere de locuri de muncă și pentru a determina dacă noile locuri de muncă sunt de calitate și bine plătite.

Ceea ce este sigur este că suntem în zorii capitalismului datelor și că avem nevoie de noi reguli pentru acesta. Reguli care protejează sfera privată, de exemplu, existența unui cod de drepturi digitale. Reguli care să asigure remunerarea echitabilă a muncii - acest lucru este valabil pentru toți: artiști, traducători, șoferi de taxi. Cuvântul „uberisation”, care înseamnă „adoptarea unui model de comerț constând în a pune resurse la dispoziția clienților cu ajutorul smartphone-ului, în orice moment și fără întârziere”, a apărut în limba franceză.

La prima vedere, pare un progres foarte comod pentru fiecare - și acesta este de multe ori argumentul cu care colecții de date ne atrag în capcana lor.

Gânditorul Jaron Lanier ne-a avertizat: „De fiecare dată când am pus în aplicare un serviciu care utilizează cloud computing pentru a facilita un aspect al vieții - fie că este vorba de acces la muzică, la posibilități de transport, întâlniri, credite etc., acceptăm faptul că oamenii care s-au bucurat anterior de o oarecare protecție, acum această protecție li se pare redusă în comparație cu normele anterioare.

Artiștii care beneficiază de dreptul de autor vor pierde dreptul în noul sistem. Lucrătorii care au fost vor constata că nu mai există. Șoferii care au avut anumite licențe și anumite contracte trebuie să renunțe la ele. (...)”

Totuși, Jaron Lanier continuă: „Nu vom rămâne tineri pentru totdeauna. Mulți dintre noi ne îmbolnăvim sau trebuie să avem grijă de copii, parteneri sau părinți.” Nu putem cânta „la fiecare masă” pentru a câștiga hrana.

Nu doar că suntem sub amenințarea unei societăți în care munca nu este mai profitabilă pentru că nu este bine plătită - chiar dacă pe alții îi îmbogățește considerabil - dar ni se spune în același timp că această nouă formă de dumping social este „cool” și chiar agreabilă, pentru că împărțim totul.

Dar asta vrem oare, să trăim într-o societate în care unii muncesc și-și asumă riscuri, iar alții iau doar profitul?

În Statele Unite, un muncitor din trei este deja independent. Cu toate acestea, această flexibilitate este adesea asociată cu instabilitatea condițiilor de muncă, a protecției sociale sau a drepturilor la pensie.

În mod evident, o astfel de fragmentare a populației active complică foarte mult reprezentarea organizată de interesele sale.

Astfel, astăzi trebuie să refacem ceea ce mișcarea muncitorească a făcut în secolul XIX odată cu revoluția industrială. De fapt, la început, prima revoluție industrială a condus la sărăcirea lucrătorilor.

”

Doar mișcarea forței de muncă și sindicatele au reușit să schimbe ceva: acestea au transformat progresul tehnic în progres social, în justiție socială și în bunăstare pentru mase.

La acea vreme, liderii muncitorilor au înțeles că legislația parlamentară era cea mai bună armă de cucerire și apărare a drepturilor.

La acel moment, drepturile au fost supuse la nivel național; astăzi, acestea trebuie să fie apărate în contextul european și adaptate la caracteristicile specifice ale capitalismului digital.

Când vorbesc cu sindicatele, aud adesea: „Uniunea Europeană, în orice caz, este neoliberală. Uniunea Europeană este ușa deschisă pentru cei care nu respectă regulile.”

”

În trecut, este adevărat, Uniunea Europeană a dus adesea o politică neoliberală. Nu pentru că Uniunea Europeană ar fi ea însăși neoliberală; ci pentru că mișcarea sindicală a abandonat des politica europeană a celor care nu respect regulile. Lucrurile trebuie să se schimbe. Dumneavoastră reprezentați, la urma urmei, 50 de milioane de muncitori! Dacă doriți să schimbați politica, tot dumneavoastră trebuie să modificați majoritățile politice!

Bernadette Ségol, care s-a implicat în politica europeană, a înțeles-o. Înainte de fiecare summit european, ne-am întâlnit și am schimbat păreri despre aceste subiecte. De aceea țin încă o dată, cu ocazia acestui ultim congres în calitate de secretar general CES, să îi mulțumesc din inimă pentru buna colaborare. Bernadette Ségol ne va lipsi la Bruxelles.

”

Pe oricine ați alege astăzi în locul său, sper ca el sau ea să implice sindicatele în politica europeană cu la fel de multă inimă și rațiune ca Bernadette Ségol.

Împreună trebuie să luptăm pentru a asigura o muncă de calitate și un salariu echitabil în era digitală. Pentru a face acest lucru, trebuie să punem în cele din urmă limite unei situații în care libertățile economice ale pieței interne înving drepturile sociale - iar arma care ne va ajuta este legislația.

De exemplu, dumping social poate fi combătut în mod eficient printr-o revizuire a directivei privind dețazarea de lucrători.

Și vom lucra la acestea.

Trebuie în același timp să punem în comun posibilitățile și resursele, de exemplu, în cadrul planului Juncker, și să investească în infrastructura digitală europeană, creând în același timp certitudinea juridică dincolo de frontiere și creând o piață digitală interioară.

Trebuie să protejăm proprietatea intelectuală și valoarea muncii; să favorizăm o cultură a creării de start-up-uri, dar, în același timp, să investim mai mult în educație, formare și perfecționare, deoarece dezvoltarea continuă a cunoștințelor și competențelor va fi, în era digitală, cheia menținerii competitivității.

Trebuie să desființăm monopolurile care împiedică o economie socială de piață și să asigurăm o protecție crescută a datelor și a standardelor ridicate de siguranță care corespund cu valorile noastre europene.

Pentru că vreau ca Europa să rămână un spațiu pentru inovație și creativitate în secolul XXI. Vreau ca noi produse inovatoare să fie dezvoltate în laboratoare din Europa și fabricate tot în Europa. Și să nu ne mai sacrificăm drepturile greu obținute de lucru pe altarul digital al așa-numitului pragmatism.

Aceasta este pentru mine misiunea istorică a mișcării muncitorești și sindicale în secolul XXI.

Ceea ce mișcarea forței de muncă a reușit în secolul XIX - îmblânzirea revoluției industriale - trebuie să reușească din nou în secolul XXI, cu revoluția digitală.

De aceea - și aceasta este provocarea la care vă supun - tema revoluției digitale nu ar trebui să fie discutată în grupuri de lucru specializate, ci trebuie să fie în centrul politicii sindicale, iar sindicatele trebuie să fie în centrul politicii europene.

Vă mulțumesc pentru atenție. ■

Discursul președintelui Franței François Hollande de la Congresul al 13-lea al Confederației Europene a Sindicatelor

DOMNULE președinte al Comisiei Europene, dragă Jean-Claude Juncker, domnule președinte al Parlamentului European, dragă Martin Schulz - vreau să mă folosesc, în ceea ce mă privește, de limba folosită de Victor Hugo fără a face comparații cu cea folosită înaintea mea prin vocea unui european! - doamnă ministru, domnule ministru, doamnă primar al Parisului, dragă Anne Hidalgo, domnule președinte, doamnă secretar general, doamnelor și domnilor, care reprezentați mișcarea sindicală europeană.

Am ținut să fiu aici, la deschiderea Congresului dumneavoastră - mijloacele de transport internațional mi-au permis să ajung la timp. Am ținut neapărat să fiu aici pentru a aduce un omagiu mișcării dumneavoastră, care reunește 90 de organizații, prezente în 39 de țări, având milioane de membrii. Pentru a reaminti că dreptul sindicatelor a fost câștigat greu, și că, dacă în decursul secolului trecut a avansat și a progresat, acest fapt se datorează în principal luptei și activității neobosite a sindicaliștilor din Europa și întreaga lume.

Am vrut să aduc, de asemenea, un omagiu Bernadettei Ségol, nu pentru că este franțuzoaică, ci pentru faptul că a fost ani de zile la conducerea organizației dumneavoastră reușind să vă adune în jurul acelorași teme de discuții și să vă reunească la aceeași masă a discuțiilor.

Îmi imaginez câte sensibilități vă încearcă dacă, prin comparație, mă refer la ceea ce există în peisajul sindical francez. Mă întreb cum a reușit Bernadette Ségol să înlăture sensibilitățile și să realizeze consensul la nivelul mișcării sindicale Europene. A reușit pentru că a pus pe primul plan cele necesare pentru a vă mobiliza: o concepție corectă referitoare la Europa, o viziune bazată pe solidaritate, și o exigență în negocierea la nivel European. S-a demonstrat că uniți sunteți mai puternici în fața organizațiilor patronale constituite și ele ca structuri la nivel European.

Europa înseamnă instituții, adică organisme care iau decizii, consilii europene, consilii de miniștri, un parlament, sunt, de asemenea, actori economici și sociali. Nu se poate avansa în Europa, dacă Europa cetățenilor - pe care îi reprezentați - nu este direct implicată în luarea deciziilor. Europa înseamnă, de asemenea, reguli, bugete, o piață, o monedă, dar, înseamnă și regulamente, măsuri de protecție, instituții sociale, iar, datorită dumneavoastră, acestea avansează.

Acum 30 de ani, la inițiativa lui Jacques Delors, au fost analizate acordurile lui Val Duchesse și s-a tras concluzia că dialogul social trebuie să fie o practică la nivel European.

În anii 90, dialogul social European a cunoscut o dezvoltare fără precedent, s-au încheiat acorduri asupra concediului pentru creșterea copilului, asupra muncii cu jumătate de normă, asupra luptei împotriva sărăciei. În anii 2000 au fost încheiate alte acorduri: privind stresul sau violența la locul de muncă, egalitatea dintre bărbat și femeie, piața forței de muncă. Fără îndoială din cauza crizei și, în mod sigur, datorită unei concepții existente la nivelul Europei, acest elan a pierdut din intensitate și în conținut. Cu toate că, în anii 90, Agenda de la Lisabona, care, ca să vă amintesc, viza munca cu normă întreagă, da, cu normă întreagă, prevedea convergența regimurilor speciale, aceasta nu a dat rezultatele așteptate.

Nu numai dialogul social a încetat treptat, dar au apărut din ce în ce mai multe voci în, Uniunea Europeană, care au readus în discuție anumite probleme ale Europei sociale, cu toate riscurile de separare la care se putea și se poate ajunge în continuare.

Guvernele au solicitat ca reglementările sociale să fie revizuite, chiar să fie eliminate, pentru a se evita slăbirea competitivității întreprinderilor și a economiilor. Pe măsură ce criza în Europa se adâncea, erau solicitate tot mai multe reduceri de drepturi, austeritatea trebuind să fie singurul mod de a relansa economiile și de a readuce prosperitatea.

”

Îi vedem pe unii, în acest moment, solicitând aplicarea liberei circulații pentru cetățeni și, în special, posibilitatea acestora de a lucra oriunde în Europa – acestea sunt bazele Uniunii Europene – și, care-și închid astăzi ridicând ziduri împotriva refugiaților care fug de război sau de persecuție.

Ați vrut, domnule președinte, doamnă secretar general, ca migrațiile internaționale să fie evocate în congresul dumneavoastră. Președintele Comisiei, președintele Parlamentului European, primarul Parisului au vorbit despre aceste lucruri. Europa, și acest lucru se poate întâmpla și în alte ocazii, a întârziat să ia măsuri în Orientul Mijlociu pentru evitarea fenomenului refugiaților.

Ne-am gândit că dramele, tragediile produse acolo nu vor avea consecințe în Europa. Ne-am întristat, ne-am mobilizat pentru unii, este cazul Franței. Am scos în evidență ceea ce poate face un dictator când nu este arestat la timp, luptăm, în fiecare zi, împotriva organizațiilor teroriste, care pot masacra, ucide, jefui, viola dar nu observăm esențialul: patru milioane de sirieni au fugit din țara lor, 8 milioane au fost strămutați în propria țară.

Ne-am uitat cu milă la Turcia, Iordania, Liban cum erau confrunțați cu situații la limită cauzate de valurile de refugiații ajunși acolo.

Am încercat să evităm tragediile produse de acțiunile disperate ale refugiaților de a traversa Mediterana. Am întărit ceea ce se numește Frontex.

Apoi frica, teama a cuprins taberele de refugiați și aceștia au început să traverseze Mediterana în număr mare.

Europa, am mai spus, a întârziat să acționeze eficient, în luna iunie a luat decizia să repartizeze refugiații în țările membre.

Numărul refugiaților repartizați inițial au creat ample și contradictorii discuții în interiorul Uniunii. A fost necesar convocarea unui Consiliu European, care a fost mai liniștit decât s-a crezut, în care numărul refugiaților repartizați a fost revizuit și acceptat de către statele Uniunii, evitându-se dezacorduri manifestate în afara cadrului organizațional.

Apoi președintele Comisiei Europene și președintele Parlamentului European au propus ca țările care găzduiesc refugiați, țări din afara Europei, să primească ajutoare importante. Mai multe miliarde de euro au fost alocate acestui demers, dar noi trebuie să facem mai mult.

Unele state membre fac mai multe eforturi decât altele în problema găzduirii refugiaților, le salut, cele care nu primesc refugiați ar trebui să contribuie la susținerea refugiaților în țările gazdă. Acesta este și cazul Franței, care a decis alocarea sumei de 100 milioane de euro pentru programul de ajutor alimentar susținut de Comisia Europeană.

Vom avea, de asemenea, problema integrării sociale și profesionale a acestor refugiați, și, veți fi direct implicați. Copii lor trebuie integrați în comunitățile educaționale, școlarizați, adulții trebuie ajutați să dobândească abilități lingvistice și să fie calificați pentru a putea să-și găsească un loc de muncă.

Cazul refugiaților a stârnit în Europa multe teme de dezbateri la care se renunțase demult. Unii cred că declinul național, asociat oricărei crize care apare, se datorează monedei unice, considerând că singura soluție de redresare este revenirea la moneda națională, alții propun ieșirea din Uniune. În acest mod nu va mai exista Europa de acum ci Europa de dinainte. De aceea ne aflăm aici.

Marea problemă a Europei este lupta dintre adepții existenței statelor suverane în cadrul Uniunii și adepții federalizării Uniunii. La nivel politic trebuie să ne asumăm ce fel de Uniune dorim. Dacă suntem între cele două curente, în jumătăți de măsură, atunci au câștigat apărătorii suveranității. Statele bogate visând la „epoca de aur” vor sfătui pe cei mai săraci să-și rezolve, mai întâi, problemele în interiorul granițelor.

”

Ne confruntăm cu această amenințare: acest extremism, acest populism câștigă mulți adepți, țări care până acum au fost - dacă putem spune așa - imunizate, probabil din cauza războiului, poate, de asemenea, din cauza a ceea ce se credea o gândire prestabilită, o formă de stat al bunăstării, al democrației sociale, al libertății. În realitate ne-am dorit o luptă pentru deschidere, libertate și democrație. Și când această luptă nu se desfășoară, totul este pierdut.

Mai sunt și alții care consideră că o creștere economică presupune ca statele să fie competitive, lucrătorii la fel, iar Europa trebuie redusă la o piață, chiar o piață uriașă a muncii, dar aici vorbim de o altă Europa, nu Europa pe care ne-am dorit-o.

De aceea trebuie să le spunem celor care iau decizii și celor care fac propuneri sau susțin revendicări că este nevoie de o listă de priorități: investiții generatoare de creștere economică și progres, integrarea tinerilor, o zonă euro care trebuie să fie mai puternică, mai unită și un dialog social european prezent în luarea deciziilor importante.

Prima prioritate: locul de muncă.

Totul a fost spus, un om activ din zece este șomer în Europa, un tânăr din cinci nu are un loc de muncă, această tragică situație se regăsește în toate statele Uniunii. Franța a vrut să fie lansat un plan de investiții în Uniune, nu și-a imaginat că acesta va purta un nume, dragă Jean-Claude Juncker, numele dumneavoastră. Pentru că ați vrut ca Europa să poată adopta un instrument financiar capabil să mobilizeze 315 miliarde de euro. Eu doresc mai mult ca să putem nu doar să îmbunătățim viețile cetățenilor noștri, dar, de asemenea, să putem anticipa tehnologiile de mâine, să lansăm mari infrastructuri, să pregătim economia digitală, anticipând tranziția energetică.

Acest plan trebuie pus în aplicare rapid. Toate statele trebuie să facă propuneri și să contribuie la realizarea lui. Statul francez a trimis recent o listă de proiecte și ceea ce se așteaptă de la Uniunea Europeană nu este o înșiruire de cifre. Suma angajată, 315 miliarde de euro, este impresionantă deși raportată la bogăția europeană poate părea mică. Dar nu mai există timp de pierdut, trebuie acționat, șomerii, tinerii, antreprenorii, sectoare economice întregi nu mai pot aștepta.

Ceea ce mai putem cere, pentru că suntem aici și Parlamentul European votează bugetul, să se amplifice acest program și de la an la an să apară noi investiții și finanțări.

Rămâne problema Pactului de Stabilitate. Europa este campioană la vorbe. În locul stabilității este preferată flexibilitatea, alții fac apel la compromis între cele două, unii doresc o sinteză acoperitoare, unii privesc stabilitatea ca o formă de siguranță, alții apelează la flexibilitate pentru sporirea profitului.

Dar toată lumea înțelege că, dacă vrem să existe un echilibru bugetar, și astfel să se evite consecințele generate de o spirală a datoriilor acumulate, cele mai sigure măsuri le reprezintă investițiile care asigură o creștere sănătoasă. Dacă încetăm investițiile, creșterea va stagna și deficitele bugetare vor crește. Mai mult Ce face Europa în fața unui eveniment neprevăzut, a refugiaților, a unei crize, a unui dezastru umanitar? Trebuie să se adapteze, să revizuiască regulile.

Și dacă cel mai mare dezastru este șomajul? Și dacă ceea ce ne amenință cel mai mult este suvera-

nismul și extremismul? Atunci nu am putea schimba regulile pentru a ne păstra obiectivul, păstrarea spiritului European?

În Europa este la modă exagerarea spiritului european, și, uneori, cei responsabili fac apel la necesitatea echilibrării exceselor. Voi evita, eu însumi, prezent de trei ani în Consiliul European, să cad în acest registru.

Europa a fost în măsură, dincolo de a da zonei euro mai multe garanții de stabilitate, dincolo de ceea ce s-a făcut cu privire la Uniunea Bancară, dincolo de lupta împotriva optimismului fiscal, să introducă noi instrumente pentru integrarea tinerilor.

Au fost trei întâlniri la vârf ale șefilor de stat și de guvern cu privire la acest subiect. Ne-am propus un prim loc de muncă Erasmus. Adică, pentru toții tinerii implicați în program și care doresc un prim loc de muncă, să le fie permis accesul la experiența altor țări în ceea ce privește funcționarea pieței muncii din perspectiva locului de muncă. Un buget de șase miliarde de euro au fost puse la dispoziția acestui program pentru 2014-2015. Mi-aș dori să continuăm acest program, chiar să-l amplificăm.

În Franța am obținut rezultate foarte bune prin programul „Garantie Jeunes”. Tinerii între 18-26 de ani, care nu sunt angajați și nu urmează o formă de învățământ, primesc o indemnizație lunară pentru a urma un curs de calificare și pentru a se integra pe piața muncii. Este unul dintre cele mai eficiente mecanisme de inserție. Avem un număr de 50.000 de tineri în acest program și ne-am propus un număr de 100.000 în 2017. În același spirit trebuie să acționăm pentru șomerii de lungă durată, ceea ce am început să facem pentru tineri trebuie să facem și pentru ei. Căci există o suferință care este, probabil, cea mai teribilă; este suferința numeroșilor oameni activi, pentru că sunt activi, a numeroșilor lucrători, pentru că sunt lucrători, care de luni de zile sunt excluși de pe piața muncii, și, astfel, își pierd speranța în forțele lor.

În raport cu acești șomeri de lungă durată trebuie să avem mecanisme de integrare, incluziune, ceea ce implică un plan European de formare profesională pentru solicitanții de locuri de muncă.

În același spirit, sugerăm un plan general de instruire și sprijin pentru noile locuri de muncă rezultate de procesul de digitalizare a economiei și de apariția noilor tehnologii. Trebuie să-i pregătim pe tineri și pe cei care lucrează cu noile tendințe. Va fi o mare provocare la nivel European și național care va declanșa o mare negociere.

Este luată în calcul și mobilitatea. Aceasta face parte din principiile Uniunii Europene. Opt milioane de cetățeni europeni desfășoară o activitate în altă țară decât a lor. Noi trebuie să garantăm drepturile muncitorilor indiferent de țara din Uniune unde își desfășoară activitatea. Convergența sistemelor de

securitate socială și lupta împotriva abuzurilor și fraudelor pe piața muncii sunt măsuri care protejează muncitorii detașați într-o altă țară. Pe de altă parte muncitorii detașați sunt folosiți, de către angajatori, ca factor de presiune în alterarea drepturilor salariale ale muncitorilor autohtoni.

Noi cei din Franța, am întărit lupta împotriva excluziunii abuzive a muncitorilor detașați, verificăm corectitudinea angajaților față de ei, verificăm armonizarea relațiilor de muncă. Un mecanism de solidaritate trebuie să fie promovat în ceea ce privește reglementarea activității muncitorilor detașați.

Am spus-o, trebuie să pregătim viitorul. Există mereu o confruntare, în toate societățile, între teamă și speranță, și Europa nu scapă de acest lucru. Atunci când teama domină, și când speranța dispare, încrederea nu mai există.

Deci rolul politicianilor, și de asemenea al sindicatelor, este de a face credibilă speranța și de a reduce teama. Vedem dincolo de aceste tehnologii noi. Fiecare le utilizează, inclusiv eu pentru a ajunge la întâlnirea de azi, dar în același timp, pentru ca noi să le utilizăm eficient, trebuie să măsurăm efectele pe care le pot produce prin utilizarea lor, inclusiv efectele asupra vieții noastre. Trebuie să încercăm să evaluăm consecințele acestei digitalizări a economiei și să vedem ce poate fi mai mare oportunitatea sau riscul. Nu pentru a împiedica tehnologia să se răspândească, ci pentru a organiza, pentru a anticipa mutările industriale.

În Franța, o să deschidem o negociere despre problema locurilor de muncă de mâine, dincolo de numărul lor și, într-un mod general, dincolo de noile tehnologii. Astfel ca muncitorii să poată fi pregătiți, ca întreprinderile să poată să anticipeze, ca un anumit număr de abuzuri să poată fi evitate. Există cei care se referă la libertățile individuale – o lege, în Franța, le va răspunde – dar există, de asemenea, decalaje de concurență și mutațiile pe care unele sectoare, așa numite tradiționale, vor fi obligate să le suporte. Îmi doresc ca o negociere similară să fie făcută în cadrul dialogului social European.

La fel este și cu tranziția energetică. Știți, și îmi imaginez că și acesta este un motiv pentru care ați organizat Congresul CES la Paris, pentru a rămâne aici până în luna decembrie și pentru a participa la o conferință importantă despre modificările climatice găzduită de Franța.

La New York, de unde vin, au avut loc multe discuții și controverse pe marginea rezultatelor acestei conferințe, pe capacitatea, ca în cadrul conferinței, să fie luate decizii, să fie încheiat un acord. Lucrurile avansează, nimic nu este regizat, totul este posibil; un acord minim sau un acord ambițios. Un acord minim, de fapt, nu va schimba nimic. Un acord ambițios ar

provoca elaborarea de politici publice, comportamente sănătoase în întreprinderi, evaluări în instituțiile financiare care ar contribui în mod considerabil la noua organizare economică, și care ar garanta o economie fără carbon, fără sărăcie. Acesta este sloganul nostru.

Dar dacă noi ajungem acolo, atunci vor exista noi decizii de luat în întreprinderi, o nouă organizare, sisteme de transport diferite față de cele de astăzi. Din acel moment, întreprinderea durabilă – știu că este, de asemenea, unul dintre subiectele ce vor fi dezbătute în cadrul congresului – va deveni tema ansamblului negocierilor care se vor produce în ziua următoare Conferinței de la Paris.

De asemenea am vrut ca această conferință de o importanță deosebită în plan social să angajeze guvernul și organizațiile sindicale într-o dezbateră constructivă pe marginea acestui subiect. Va trebui, în orice caz, să pregătim cetățenii europeni pentru a se angaja în noile slujbe, să cunoască ansamblul noi economii astfel încât să beneficieze de noile oportunități și bunăstare.

Dar cum frontierele muncii încep să se estompeze, cine ascultă de antreprenor? Cine ascultă de salariat? Cine ascultă de beneficiar? Care trebuie să fie responsabilitatea individuală sau cea a întreprinderii? Noi trebuie să armonizăm punctele de vedere, să garantăm drepturile și să definim cu multă precizie care sunt caracteristicile locului de muncă și care sunt competențele pe care trebuie să le aibă salariatul care ocupă acel loc de muncă. De aici rezultă importanța guvernării economice a zonei euro și importanța dialogului social european.

Am făcut propuneri în legătură cu guvernarea, nu pentru a schimba instituțiile – vreau să îi liniștesc pe Jean-Claude și pe Martin – nu pentru a-i separa pe cei care sunt în zona euro de cei care nu sunt sau care nu doresc, ci pentru că noi avem nevoie de un impuls.

Avem nevoie de coordonare, de armonizare, de convergență. Există o convergență pentru competitivitate, pentru nevoile publice. Trebuie să existe, de asemenea, o convergență în materie de drepturi sociale, de salarii, de protecție socială. Împreună cu Germania am discutat despre această convergență, am inițiat consultări între miniștri de finanțe și miniștrii muncii și protecției sociale pentru a organiza un Eurogrup social așa cum există un Eurogrup monetar și economic.

Avem nevoie de asemenea de o convergență în materie socială și în materie de relații de muncă. Coordonarea politicilor sociale, a noilor procese de decizie, iată ce este așteptat în etapa următoare a construcției europene; un soclu al politicii sociale, consolidarea și negocierea unor noi drepturi fundamentale prin intermediul dialogului social.

De aici rezultă importanța organizației voastre, dragă Bernadette, sindicatele ca partener în cadrul dialogului social au un cuvânt important în toată această construcție. De aceea Confederația Europeană a Sindicatelor este un actor principal și nu unul secundar în acest proces.

Dumneavoastră, cei prezenți la acest congres, faceți parte dintr-o Europă în care țările noastre s-au unit, dincolo de consolidarea păcii, pentru a fi mai puternice. Uniunea noastră poate fi privită ca un model de succes. Poate fi privită, cu siguranță, ca un model de succes și putere din punct de vedere economic. Reprezintă spiritul european de după război: ambiția de a reconstrui economiile țărilor noastre în așa fel încât să evităm conflictele economice.

Pentru progres, pentru economie există principiul solidarității între națiuni, principiu pe care l-am pus în practică. Când zidul Berlinului a căzut, existau încă două Europe. Ar fi fost ușor, comod, pentru șefii de stat și de guvern din Europa de vest, ca cei rămași încă de cealaltă parte a zidului să aștepte încă multă vreme intrarea în noua Europa. Am considerat că Europa era una, și că, începând de atunci, ea trebuie să fie unică. Dincolo de zidurile care au căzut s-a creat noua Europa, un ansamblu de țări libere. Cei care au fost primiți în noua Europa își amintesc ce a însemnat această alegere. Ei nu uită că solidaritatea care a creat noua Europa s-a creat, de asemenea, pentru a șterge urmele istoriei nefaste care a împărțit Europa. Există un sindicat care a contribuit mult la căderea zidului și la intrarea țărilor din Europa de est în Uniunea Europeană. Acest sindicat poartă un nume: Solidaritate. Solidaritatea trebuie să existe peste tot.

Solidaritatea se manifestă și atunci când o țară este confruntată cu probleme grave. Când ea se prăbușește sub povara datoriilor. Când pare că este incapabilă să-și hotărască viitorul. Soluția nu este să o îndepărtăm; nu trebuie să îi cerem să intre din nou în sala de așteptare, așteptând terapii chirurgicale de șoc; nu trebuie să-i sporim grijile. Trebuie să-i propunem soluții, să îi cerem, de asemenea, eforturi pentru a se redresa. Este ceea ce am făcut cu Grecia. Este adevărat că unii, care privesc mereu cu spirit critic ceea ce facem, ne-ar fi acuzat dacă am fi părăsit Grecia. Nu am făcut-o. Noi i-am propus un

plan, nu am condiționat, poporul grec a răspuns în cel mai bun mod. A spus că vrea să rămână în zona euro și a dat un mandat celui trimis să negocieze în numele poporului grec. Cred că atunci când luăm hotărâri trebuie să-i ascultăm mai întâi pe cei care s-au confruntat cu dificultăți și care au găsit metoda cea mai bună să le depășească.

„Solidaritatea, este ceea ce trebuie să oferim generațiilor viitoare.

Revin, aici, la conferința despre schimbările climatice. Această conferință nu este făcută pentru a obține avantaje imediate, ci pentru a face în așa fel încât planeta noastră să fie locuibilă la sfârșitul secolului și, de asemenea, să impună schimbarea profundă a modelului nostru de dezvoltare.

Nu sunt sigur că toți cei care afișează ambiții în materie de luptă împotriva emisiilor de gaze – și nu sunt puțini – au înțeles că trebuie să trecem de la declarații politice la decizii politice, altfel vom fi sancționați de către electorat. Este vorba să construim o nouă economie, aceasta se va naște susținută de noi tehnologii nepoluante, investiții în infrastructuri nepoluante și evident direcționată spre prosperitatea locuitorilor Europei. Trebuie să fiți parte în acest proces ambițios, la această miză și la această provocare.

Iată, doamnelor și domnilor, ceea ce am vrut să vă spun aici: că în Europa se dă o luptă, că această luptă este aceea a solidarității.

Solidaritatea nu este ușor de realizat, șefii de stat și de guverne o înțeleg uneori cu întârziere. Lupta pentru solidaritate este o componentă civică în viața actorilor responsabili.

Confederația Europeană a Sindicatelor este exact unul dintre acești actori care pot vorbi lucrătorilor, salariaților despre viitorul Europei, dar pot și influența pozitiv procesul de schimbare a Europei.

Confederația Europeană a Sindicatelor poate să contribuie, mai ales, prin intermediul dialogului social European, pe care noi avem obligația să-l relansăm, la stabilirea noilor reguli de funcționare a Uniunii Europene, la crearea de noi instituții care vor face ca Europa să avanseze și progresul să rămână singurul drum pe care noi trebuie să îl urmăm. ■

Premierul României Sorin Grindeanu alături de Jean-Claude Juncker

„Mama, de ce plângi?” și-a întrebat un băiețel mama.

„Pentru că sunt femeie”, i-a răspuns mama.

„Nu înțeleg...”

Mama l-a îmbrățișat și i-a spus... „Și nu vei înțelege niciodată, dragul meu”.

Mai târziu, băiețelul și-a întrebat tatăl: „De ce plânge mama fără niciun motiv?”

„Toate femeile plâng fără niciun motiv”... a fost tot ce tatăl a putut să-i spună băiatului.

Băiețelul a crescut mare și a devenit bărbat, însă tot nu a aflat răspunsul la întrebarea sa. În cele din urmă, îl întreabă pe însuși Dumnezeu: „Doamne, de ce plâng femeile atât de ușor?”

Dumnezeu i-a spus: „Când am făcut femeia, am vrut ca ea să fie specială.

I-am dat umeri suficient de puternici încât să poată duce lumea în spate, dar suficient de delicați încât să ofere alinare.

I-am dat tărie interioară pentru a suporta nașterea și a îndura respingerea care vine uneori de la proprii copii.

I-am dat puterea de a merge mai departe chiar și atunci când toți ceilalți renunță. A ei este și tăria de a avea grijă de familia sa, chiar și în momente de boală și oboseală, fără a se plânge.

I-am dat sensibilitate să-și iubească copilul în orice circumstanțe, chiar dacă acesta a rănit-o foarte tare.

I-am dat tăria de a-și sprijini soțul și am creat-o din coasta lui pentru a-i proteja inima. I-am dat înțelepciune pentru a ști că un soț bun nu își rănește niciodată soția...

I-am dat lacrimi... Lacrimile sunt ale ei ca să le folosească ori de câte ori este nevoie.

Vezi, fiul meu, i-a spus Dumnezeu, „Frumusețea unei femei nu se află în hainele pe care le poartă, în chipul pe care îl are, în felul în care își piaptână părul.

Frumusețea unei femei poate fi văzută în ochii ei. Aici este poarta care duce către inima ei, locul în care trăiește dragostea.”

Autor: anonim

Vă rugăm să popularizați conținutul Buletinului informativ în rândul membrilor dumneavoastră de sindicat. Pentru informații și comentarii, vă rugăm să ne contactați: CSDR – Departamentul Comunicare, Piața Valter Mărăci-neanu Nr. 1-3, Intrarea 2, Sector 1, București, Tel/Fax: 021.313.2010, E-mail: buletin@csdr.ro.